

lerede har udtalt, at erklære, at jeg ikke forstaaer, hvorledes man kan sige, at mit Forslag slet ikke er fuldstændigere end Lovforslaget, som det er kommen fra det andet Thing. Jeg troer dog, at jeg har klart paavist, at det indeholder noget betydelig og væsentlig Mere. Det indeholder, at Retten til at blive bekendt med Erklæring og saa kommer til at gjælde med Hensyn til Klager over offentlige Bestillingsmænd, og at Retten til at faae Erklæring over Ansøgninger og saa kommer til at gjælde for andre end de Ansøgninger, der indgives til Embedsmænd og communale Autoriteter, og endelig, at det indeholder det Mere, at naar Retten tilstaaes, bliver det en Ret, som kan benyttes, medens det efter Lovforslaget i mange Tilfælde bliver en Ret, som ikke kan benyttes, enten paa Grund af, at Vedkommende ikke kan skrive, eller paa Grund af, at han boer saa langt fra det Sted, hvor Erklæringen skal tages, at dette maa ansees som en afgjørende Hindring; og jeg skal med Hensyn til, hvad den næstsidste, ærede Taler sagde, bemærke, at jeg heller ikke forstaaer, hvorledes den Omstændighed, at der er indvendt det Samme mod Klager som mod Ansøgninger, navnlig fra Ministerens Side, skulde være en Hindring for at vedtage mit Forslag, fordi Klager der behandles i en Paragraph, og Ansøgninger i en anden, efterdi begge Dele behandles ligesaavel i mit som i det oprindelige Forslag, kun med den Forskiel, at sidstnævnte Forslag sammenblander begge Dele paa samme uheldige Maade som de hidtil gjældende Anordninger, navnlig Forordn. af 15de December 1820.

Kirch: Det er fornemmelig i Anledning af, hvad den ærede 7de Landsthingsmand for 2den Kreds (Thalbiker) har anført med Hensyn til den Erklæring, der var givet i Anledning af Sogneforstanderskabets Andragende, at jeg er enig med ham. Det er saa let en Sag at give en saadan Erklæring et heelt forblommet Udseende og et aldeles feilagtigt Sving. Jeg skal saaledes blot bemærke, at en Erklæring ofte slutter saaledes: „Der er desuden Noget, der gjør mig det til Embedsplygt ikke at anbefale nærværende Andragende“. Naar han nu sætter et saadant Smæld i Pidsken, hvad

maa saa Regjeringen troe? Naar det er en Embedsmand, den har Tillid til, saa maa den jo troe, at det er sandt, hvad han siger, og at der ikke kan være Tale om at bevilge Ansøgningen, naar Erklæringen slutter saaledes. Saadanne Ord see saa uskyldige ud, men de kunne, som man seer, have en uberegnelig Virkning. Der er og har lige siden mit 23de Aar været noget saa Oprørende for mig i at see den Maade, hvorpaa saadanne Erklæringere ere blevne afgivne; det har været med Ord saa tvetydige, at de kunde forstaaes lige saa godt paa den ene som paa den anden Maade; og det er det, der er det Farlige, det er det, jeg mener, der bør hæves. Jeg har forøvrigt ingen Mistillid til Embedsmændene her i Danmark; det er vistnok retfærdige og brave Folk, og det hører vist til Sjældenhederne, at Noget misbruger sin Myndighed; men der kan ske Misbrug, der er af og til skeet Misbrug, og det er det, der skal rykkes op med Rod. At et saa naturligt og ligefremt Lovforslag som det, der er kommen til os fra Folkethinget, skulde kunne virke skadeligt paa Administrationen, kan jeg tilforlædeligt ikke indsee. So mere offentlig og mindre hemmeligt man gaer tilværks, desto større Tillid faaer man til Embedsstanden, og det er vistnok Noget. Enhver har erfaret fra det virkelige Liv, at naar en Mand er en retfærdig Mand, saa frygter han Intet, saa siger han: Værsgo! her ligger Alting aabent. Min ærede Ven fra samme Valgkreds som jeg (B. Christensen) sagde, at man hellere maa lade 9 Skyldige løbe end fortrædige 1 Uskyldig; jeg siger, man maa hellere lade 99 Skyldige løbe end fortrædige 1 Uskyldig, og det er vistnok en Sætning, som Enhver, der har Hjerte for Sandhed og Ret og for sine Medmennesker, maa underskrive.

Dahlerup: Jeg skal blot med Hensyn til det Exempel, som den ærede 7de Landsthingsmand for 2den Kreds (Thalbiker) idag to Gange har anført, bemærke, at naar han har hørt, at Sogneforstanderskabets Andragende er blevet forkastet, fordi Politimesteren ikke troede, at det, hvorpaa det var bygget, var sandt, saa har jo Sogneforstanderskabet faaet Grunden til Forkastelsen at vide. Jeg kjender